

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 95.

Eyvende Session.

34te Møde.

Mandagen den 2de Januar.

(Fortsat.)

Grundtvig (forts.): At Ministeren nu slet ikke har kunnet finde sig i, at Udvalget har villet bortkjøre Fængsel paa Vand og Brød, og det, uagtet Udvalget har forholiet Muleterne — hvilket jeg mener er meget urigtigt — saaledes, at Fattigfolk kunde faae Vand og Brød nok, saa kan jeg nok forstaae det paa en Maade; men, at der har været flere af de ærede Rigsdagsmænd, der have været enige deri, har forundret mig, thi det viser mig, at desværre Følelsen af den personlige Frihed dog er meget mindre udviklet hos os endnu, end jeg havde tænkt, og end jeg maa ønske; thi ellers vilde man dog vistnok finde, uden Hensyn til det Dyrige, at man dog gif meget for vidt, naar man saaledes skulde miste sin Frihed efter en Politimesters Skjøn om, hvorvidt man havde opsørt sig ret barmhjer-
tigt imod Dyrene; thi det, der her er Spørgsmaal om, er jo Begrebet Barmhertighed. Alle Love om Barmhertighed anser jeg for at være gale, netop, fordi Begrebet Barmhertighed ligger udenfor alle gode Straffeloves Virkefærd, som netop selv maae være ubarmhertige, saa en Straffelov for Ubarmhertighed mod Dyrene kunde være gal nok, skjøndt den ikke satte Menneskenes Frihed i Fare. Jeg haaber derfor endnu, og vil ikke opgive dette Haab, førend jeg seer, at det al-
deles skuffer, at denne Lov dog gaaer saalænge fra Udvalg til Udvalg og fra den ene Affatelsesmaade til den anden, at den tilsidst kom-

mer til Hvile, inden den træder i Kraft, og dette skal være mit Ønske.

Ordføreren: Jeg skal ikke ovholde det ærede Thing med at gaae ind paa den hele Tale, som vi nylig have hørt, men der er blot en Grundbetragtning, som den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 2den Valgfærd (Grundtvig) har tilladt sig at fremsætte, som jeg troer at burde imødegaae. Han har sagt, at Straffe skulde være indskrænkede til Menneskeslægten saaledes, at der ikke med Hensyn til Menneskenes Fremfærd mod Dyrene kunde paa-
lægges nogen Straf. Men det er heller ikke en Forseelse mod Dyrene, men en Forseelse mod Menneskeslægten, der tales om ved denne Lov at belægges med Straf. Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand selv finder, at Civilisationen medfører, at man skal have en vis Agt for Naturen, at man f. Ex. ikke uden Grund skal ødelægge en Plantning eller tilintetgjøre en Naturgjenstand; ja, blot en Naturskønhed kræver Civilisationen, at man ikke uden Hensigt skal forsætligt forstyrre. Det er en Betragtning ganske af samme Art, som ligger til Grund for denne Lov, og ikke Andet. Naar den ærede Rigsdagsmand har urgeret paa, at Straffen blot burde indskrænktes til Forseelser, der offentligt finde Sted, saa finder jeg, at dette er fuldkommen rigtigt; men det er jo ogsaa kun de Tilfælde, der komme til offentlig Kundskab, med Hensyn til hvilke der kan blive Spørgsmaal om at paalægge Straf for Mishandling af Dyr. Thi, naar Tilfældet ikke kommer til offentlig Kundskab, kunde der jo ikke blive Tale om at belægge Forseelsen med Straf. Det, der skal belægges med Straf, maa enten skee offentligt, eller ogsaa maa det